

Είναι «κρίμα κι' άδικο» που το καρκίνωμα (ή έστω ένα τμήμα του), του χώρου του επαγγελματικού ποδοσφαίρου, αποκαλύπτεται αυτή τη χρονική στιγμή. Ατυχώς ο τόπος και οι πολίτες του έχουν άκρως σοβαρά ζητήματα να αντιμετωπίσουν, έτσι δεν μπορούν να αφοσιωθούν ψυχή τε και σώματι σε αυτή την πλημμυρίδα των αποκαλύψεων.

Καθόλου δεν υπονοώ ότι το θέμα ξέσπασε τώρα ώστε να επιχειρηθεί να ξεπεραστεί πιο μαλακά το σοκ με την αναμενόμενη καταιγίδα σκληρών μέτρων, του μεσοπρόθεσμου και του εφαρμοστικού ότι δηλαδή ήταν ένα ακόμα "στήσιμο". Δεν το αποκλείω, ολοκληρωτικά, αλλά δεν το νομίζω κιόλας. Μάλλον έτυχε.

Έτυχε λοιπόν αυτή τη ζοφερή περίοδο και δεν μπορούμε να το απολαύσουμε. Μιλάμε για ένα θέμα, που υπό κανονικές συνθήκες θα μας κρατούσε συντροφιά όλο το καλοκαίρι. Όχι μόνο με την ουσία του, δηλαδή το βόρβορο του ποδοσφαίρου (ή μήπως πρέπει να λέμε του επαγγελματικού αθλητισμού) αλλά και με όλες τις μικρές στιγμές, τις δηλώσεις, την συμπεριφορά των πρωταγωνιστών της υπόθεσης και όλες τις λεπτομέρειες, αυτής της απίθανης υπόθεσης.

Ότι ο χώρος νοσούσε ήταν κοινή αντίληψη. Αυτό που αγνοούσαμε ήταν το πόσο, το πώς και εννοείται ότι ακόμα δεν το έχουμε μάθει. Όλοι οι απίστευτοι διάλογοι που δημοσιεύτηκαν στα μέσα, δεν αποκαλύπτουν προς το παρόν, παρά μόνο πόσο απρόσεκτοι (καλυμμένοι;) ήταν οι φερόμενοι ως δράστες τόσων κακουργηματικών πράξεων, πόσο εύκολα έλεγχαν κέντρα λήψης αποφάσεων, πόσο απροκάλυπτα κινούνταν και ασφαλώς το επίπεδο των συνομιλούντων.

Ένα επίσης πολύ ενδιαφέρον σημείο είναι ο τρόπος αντίδρασης των συλληφθέντων που ευθύς αμέσως δήλωσαν αθώοι, παρά τις σφόδρα επιβαρυντικές συνομιλίες ενώ κάποιοι από αυτούς, προκάλεσαν κατά τη διάρκεια της προσαγωγής τους.

Αυτό το οποίο μπορεί να ευχηθεί ένας φυσιολογικός άνθρωπος είναι κατ' αρχήν να φθάσει η

υπόθεση έως τέλους. Αν υποτεθεί ότι ακουμπά μερικούς καθ' οιαδήποτε έννοια «υψηλά ιστάμενους», πρέπει και αυτοί να προσαχθούν ενώπιον της Δικαιοσύνης.

Στη συνέχεια να πραγματοποιηθούν μια σειρά από έντιμες δίκες, να αποδοθεί ουσιαστική δικαιοσύνη χωρίς κρυφές πτυχές, δίχως αντεκδικήσεις. Θα είναι εξαιρετικά οδυνηρό να εξελιχθεί σε μια ακόμα φούσκα που αργά και ήσυχα θα τεθεί στο αρχείο, ή ακόμα χειρότερα να υπάρξουν αποφάσεις οι οποίες ποτέ δεν θα μπορέσουν να εκτελεσθούν.

Τέλος να δημιουργηθεί ένα καινούργιο θεσμικό και νομικό πλαίσιο με υγιείς βάσεις και προοπτικές.

Αν όλα τούτα δεν γίνουν τώρα, ίσως να μην δοθεί άλλη τόσο σημαντική, και τόσο συναινετική απ' όλους ευκαιρία.

Αυτό που σοκάρει την κοινή γνώμη είναι η ευκολία με την οποία μια ομάδα αποφασισμένων διασύρει το όποιο έννομο κράτος, στηριγμένη πάνω στην άκρατη επιθυμία των πολιτών για τη στοιχηματική πρακτική. Αν βρέθηκε τόσος πολύ χώρος να στήσουν τόσο μεγάλη επιχείρηση με τόσο μεγάλα κέρδη, βρέθηκε επειδή στηρίχτηκε στην αθεράπευτη νόσο όλων εκείνων που πιστεύουν ότι μπορούν να βγουν νικητές στην αναμέτρηση με τον τζόγο. Με το θέμα ασχολήθηκε πριν από ενάμιση αιώνα και ο Ντοστογιέφσκι, γράφοντας τον «Παίκτη» και εκεί αποκαλύπτει αριστουργηματικά την παράνοια του παιχνιδιού.

Αυτή η νοσηρή ατέλεια του κάθε παίκτη είναι που δημιουργεί το παγκόσμιο μόρφωμα της στοιχηματικής νόμιμο, νομότυπο ή παράνομο.

Εφ' όσον υπάρχει ένα τεράστιο πλήθος που με την προσδοκία ότι θα κερδίσουν είναι έτοιμοι να συμμετάσχουν δηλαδή να πληρώσουν, εύκολα βρίσκονται και εκείνοι που θα οργανώσουν την επιχείρηση. Το επόμενο βήμα είναι εξ' ίσου αναμενόμενο, αφού στηρίζεται στην παρενέργεια και στην απληστία. Στην παρενέργεια του να χειραγωγήσεις το σύστημα και στην απληστία του να κυνηγήσεις μεγάλα ποσά, τα οποία βεβαίως τα συγκεντρώνεις από τους χρήσιμους ηλίθιους που τζογάρουν.

Δεν είναι εύκολα όλα τούτα, ούτε γίνονται σε μικρή μονάδα χρόνου, ούτε τα πραγματοποιεί ο κάθε ένας. Συμβαίνουν όμως, ειδικά στο ποδόσφαιρο που στις μέρες μας χαρακτηρίζεται από δύο σημαντικές παραμέτρους. Διακίνηση κολοσσιαίων ποσών και μεγάλη δημοσιότητα.

Στον τόπο μας δε, όπως τουλάχιστον έχει φανεί, έχουν ένα *couleur local*, μια διάσταση σχεδόν απολαυστική ειδικά στο επίπεδο της επικοινωνίας των φερομένων ως κατηγορουμένων.

Το περιεχόμενο των συνομιλιών, ειδικά οι προσφωνήσεις, είναι ένα άριστο μάθημα κοινωνιολογίας της σύγχρονης Ελλάδας. Συχνά ξεκαρδιστικό, άλλοτε καταθλιπτικό, ενίοτε απογοητευτικό, αλλά πάντα ενδιαφέρον. Όπως και όλος ο υπόλοιπος βίος μας δηλαδή.

Η μέχρι τώρα στάση των διωκτικών αρχών, δείχνει πως υπάρχει η πρόθεση να φθάσουν έως τέλους αδιαφορώντας για τις όποιες συνέπειες.

Σε λίγο καιρό θα φανεί αν όλοι λειτουργοί, πέρα από την πρόθεση, έχουν τα εχέγγρα να εκμεταλλευτούν αυτή την ευκαιρία και να προσπαθήσουν να κάνουν την υπέρβαση, να καθαρίσουν το χώρο του επαγγελματικού ποδοσφαίρου και γενικότερα τον αθλητισμό. Θα είναι μια πολύ καλή αρχή...